

The Witch

Győrffy
Ákos

Délután három körül értem fel az erdőnkbe. Ez az erdőnk valójában az anyám erdeje, amit a rendszerváltás környékén kapott vissza, mert a nagyszüleitől elvették a negyvenes évek végén. Persze nem annyit kapott vissza, mint amennyit elvettek a szüleitől, hanem jóval kevesebbet. Időközben valahogy eltűnt egy darab a földből, a térképen egy kissé összezsugorodott. Így is majdnem háromezer négyzetméter. Nagyszüleim idejében málnás volt, rendszeresen művelt földdarab, mára elhanyagolt, bozótos, itt-ott beerdősült területté változott. Nagy nehezen rászántam magam, hogy kijöjsek végre fát vágni. Nyár eleje óta készültem rá, de valahogy mindig eltolódott az időpont. Először rá sem ismertem a helyre, annyira megváltozott legutóbbi ittlétem óta. A környező telkekről letarolták az erdőt, csak néhány elvadult gyümölcsfát hagytak meg. Viszont kihámozták a bozótból a régi dűlőutat, ami jócskán megkönnyíti a dolgomat, már ami a fa elszállítását illeti. Mert korábban úgy volt, hogy egy kétkerekű kocsival kellett letolnom a kivágott fát a jóval távolabbi új dűlőútig. Magam vágtam egy ösvényt a kiskocsinak, és úgy furikáztam le-föl a hegyoldalra. Amíg furikázhattam, mert tavasszal ellopták a kiskocsit. Amit nagyapám csinált még egyébként. Remek jószág volt, erős kerekkel, stabilan összehegesztett vázzal. Bár most, hogy újra járható a régi út, nem is lenne már szükségem rá. Elég, ha odakészítem az út mellé a fát, jön az UAZ, feldobáljuk és kész. Egyelőre a régi, lábon kiszáradt fákat vágom csak ki. Ahogy elnézem, ez az idén még elég lesz, de jövőre neki kell majd mennem az élő fáknak is, mert a lábon álló száraz fák fogytán vannak már. Délután három körül járhat, lepakolok a kis tisztáson, amit még tavaly tavasszal pucoltam ki. Egy idősebb tölgyfa áll a közepén, nem messze egy hatalmas, öreg vadcseresznye, körben növendék gyertyánok. Ezt a tisztást a Jóisten is egy kunyhó helyének teremtette. Egyszer meg is csinálom majd. Feltöltöm benzinnel a láncfűrész, töltök a lánckenőolajból is, aztán rágyújtok, és megnézem sorra a mára betervezett fákat. Szoktam büszkélkedni vele (leginkább magam előtt), hogy soha nem félek egyedül az erdőn. Aludtam már kint egyedül, sokszor sötétedett rám mindenfelé a Börzsönyben, de nagy berezelések sosem voltak. Nem mintha olyan hihetetlenül bátor lennék, de ez valahogy kimaradt, olyan nevetségesnek is tűnt mindig, hogy félni az erdőben. Mitől kéne félni? Nekiálltam az egyik vastagabb, duplatörzsű, kiszáradt fának, de nem számítottam ki pontosan a dőlésszöveget, nem jó irányba dőlt a törzs, nem az út felé, hanem be, a sűrűbe, a fiatal fák és a vadrózsabokrok közé. Fenn is akadt, kezdődhetett a kínlódás vele. Valahogy le kell húzni talajszintre. És ekkor, a nagy kínlódásba belekezdve éreztem meg, hogy a hátam mögül valaki figyel. Leállítottam a fűrész, hátrafordultam és benéztem a sűrűbe. A terület belső része szinte járhatatlan, bele sem merek gondolni, hogyan fogom egyszer kipucolni. Ebbe a sűrűbe néztem bele, és persze nem láttam semmit, csak a beszűrődő délutáni napfényt a ritkásabb részekben. A fűrész rettenetes hangja után szinte letaglózott a csend. Térerő nincs ebben a völgyben, akármi történik az emberrel, könnyen bajba kerülhet. Ha belevágok a lábamba a fűrészszel, itt vérzek el. De valaki közben tényleg mintha figyelne. Szokatlan érzés volt, és cseppet sem kellemes. Mert bár fogalmam sem volt, ki figyelhet, és őszintén szólva biztos voltam benne, hogy csak bebeszélem magamnak ezt a figyelmet, mégis rossz érzéseket keltett. Volt benne valami, amitől kirázott a hideg. És tényleg szó szerint kivert a hideg veríték. Nem láttam semmit és senkit, de innentől kezdve

képtelen voltam meggyőzni magam arról, hogy csak képzelem ezt az egészet. Beindult az agyam, különféle jelenetek bukkantak elő mindenféle rémisztő filmekből, leginkább a nemrég egy éjszakai ügyeitem alatt látott *The Witch* című filmből, amely különben meglepően jónak bizonyult, de most mégsem esett jól felidézni némely részletét. Mégis felidéztem, ha akartam, ha nem. Beláttam, hogy a legjobb lesz, ha most abbahagyom a munkát, és szépen eltűnök innen, nincs mit tenni. Szégyen vagy nem, de berezelttem. Aki látta egyébként a fent említett filmet (*The Witch: A New-England Folktale*, rendezte Robert Eggers), az tudhatja, hogy a vadnyulak (illetve egy bizonyos vadnyúl) kitüntetett szerepet kap benne, persze sajátos módon. Ahogy kiléptem a régi-új dűlőútra, hogy visszamenjek a nagy

tölgyfánál hagyott cókókomhoz, az első, amit megpillantottam, egy vadnyúl volt. Ott ült a szomszédos irtás közepén, a kiforgatott gyökércsonkok között, és engem nézett. Tényleg nem mondhatok mást, mint hogy megfagyott bennem a vér. Néztük egymást mozdulatlanul. A hegygerinc öreg tölgyesében harkály kopogott. Nehéz lenne megmondani, mennyi idő telt el, mire a nyúl megmozdult, és öles ugrásokkal eltűnt az irtást szegélyező bokrok között. Hangosan nevettem magamon, hogy hát micsoda egy nevetséges alak vagy te, így megijedni egy nyúlról. Miközben hangosan nevettem, tapasztalnom kellett, hogy a jéghideg verejték bizony továbbra is patkokban folyik az ingem alatt. Anyám

mesélte, hogy a nagyanyám többször mondta neki, hogy a közelben lévő Király-kútnál lánykorában egyszer látta az ördögöt. Ott álltam verejtékben fürödve, fűrészporos arccal a dűlőúton saját mélységes tudatlanságom és gyávaságom centrumában. Ez vagy te, jól nézd meg magad, mondtam hangosan a völgy csendjének, és nekivágtam a hazafelé vezető kaptatónak.

Györfly Ákos (1976) József Attila-díjas magyar költő. Szociális munkásként hajléktalanokkal foglalkozik az Oltalom Karitatív Egyesületnél. 1996 óta jelennek meg versei jeles irodalmi folyóiratokban, *Holmi*, *Alföld*, *Mozgó Világ*, *Élet és Irodalom*, *Litera*. 2000 óta önálló kötetekkel jelentkezik. Művei: *A Csóványos északi oldala* (2000); *Akutagava noteszéből* (2004, németül: *Aus Akutagawas Notizblock*, 2006); *Nem mozdul* (2007); *Havazás Amiens-ben* (2010); *Haza* (2012); *A hegyi füzet* (2016).